

1. De LCR heeft voor de eerste keer sinds 1974 deelgenomen aan de presidentsverkiezingen. 4,3% van de kiezers gaven hun stem aan Olivier Besancenot (wat overeenkomt met 1.200.000 stemmen). Ondanks de uiteindelijke uitslag van de eerste ronde van deze verkiezingen, is het resultaat van deze LCR-campagne veelbelovend voor de opbouw van een politieke alternatief voor de politiek die gevoerd werd door de linkse regeringspartijen.

2. De resultaten van deze eerste ronde betekenen een echte politieke aardschok. Le Pen doet vele mensen herinneren aan de donkerste bladzijden uit de geschiedenis van dit land, die van het Vichy-regime en het fascisme. Het populisme van Le Pen dient enkel maar om te verbergen dat zijn politiek eigenlijk ten dienste staat van de rijken en de machtigen. Hij is voor de privatiseringen, voor de anti-sociale maatregelen, voor de cadeaus aan het patronaat, tegen elke beteugeling van de ontslagen. Deze nieuwe doorbraak van het Front National betekent een nederlaag voor heel de arbeidersbeweging en heel de democratische beweging. Frankrijk volgt op een hele reeks overwinningen van rechts en extreem-rechts in Europa: Italië, Portugal, Denemarken,... In al deze landen zijn het de gevolgen van de neoliberale politiek die leiden tot het oprukken van liberaal rechts en extreem rechts.

3. De score van Le Pen heeft zeker en vast te maken met de campagne van Chirac, die keihard hamerde op het 'veiligheidsthema', een thema dat nadien overgenomen werd door Jospin en ook door Chévenement. Maar fundamenteeler is het zo dat de verwerping van de politiek, die gedurende twintig jaar reeds gevolgd werd door opeenvolgende regeringen, vandaag geleid heeft tot een crisis van de politieke vertegenwoordiging, zonder voorgaande. Het feit dat het aantal thuisblijvers is gestegen met 6% ten opzichte van 95, is er het beste voorbeeld van. Deze eerste ronde toont aan hoe de peronalisering van de presidentsverkiezingen van de republiek de weg opent voor de ergste demagogen.

4. Chirac werpt zich nu op als de man van de democratische waarden, terwijl zijn morele integriteit volledig besmeurd is door de vele affaires waarin hij verwickeld zit. Hij slaagde er niet eens in om tijdens de eerste ronde 20% van de stemmen te bemachtigen en zal dus een weinig geloofwaardige president zijn. Chirac is in werkelijkheid een vertegenwoordiger van de liberale rechterzijde die zich rechtstreeks laat inspireren door het programma van de Franse patroonsorganisatie MEDEF, hij is een trouwe luitenant van het groot-kapitaal. Zijn liberale tegenhervormingen zijn erop gericht om de arbeids- en levensomstandigheden van miljoenen loontrekkenden te verslechteren. Zijn keuze om de kiescampagne volledig toe te spitsen op 'veiligheid' kondigt enkel maar nieuwe aanvallen op de democratische rechten aan. De verkiezing van Chirac kondigt de vorming aan van een nieuwe regering gericht tegen de wereld van de arbeid.

5. Maar de politieke aardverschuiving die ons land doormaakt is al evenzeer het resultaat van de regeringspolitiek van de ploeg rond Jospin. Sinds 1997 toonde die regering zich als een trouwe uitvoerder van de liberale politiek en de dictaten van de financiële markten. Vandaag is deze regeringsploeg afgestraft door de volkse lagen die zich niet langer herkenden in het gevoerde beleid. Het belangrijkste gevolg van dit beleid is de afgetekende nederlaag van de Parti Socialiste. Maar het verklaart al evenzeer de totale ineenstorting van de Parti Communiste, die haar historische achteruitgang brutaal versneld ziet. Ook het nationalistisch project van Chévenement werd verworpen. De groenen van hun kant hebben zich niet laten verleiden door het repressieve thema van de verkiezingen maar hebben hun steun aan de politiek die gevolgd werd door centrum links bevestigd.

6. Terzelfdertijd tonen deze verkiezingen een verschuiving aan in de krachtsverhoudingen binnen de linkerzijde, met meer dan 11 procent voor radicaal links. Deze verkiezingen bevestigen het bestaan van enerzijds een regeringslinkerzijde die de regels van de kapitalistische globalisering aanvaardt, een linkerzijde die afgestraft werd, en anderzijds een volkse linkerzijde van miljoenen werknemers en jongeren die de neoliberale politiek afwijzen. In de aardverschuiving die nu aan de

Contributed by LCR-France
maandag, 22 april 2002 -

gang is, moet er een nieuw project komen aan de linkerzijde, op basis van een breuk met het beleid van de gauche plurielle-regering. De noodzaak van een nieuwe antikapitalistische politieke kracht, een nieuwe partij van arbeiders en jongeren wordt nu uitermate duidelijk. Die moet er in eerste instantie komen door te steunen op de vernieuwende krachten die aan de oppervlakte zijn gekomen via de campagnes van Arlette Laguiller en Olivier Besancenot. LO en LCR hebben in die zin een specifieke verantwoordelijkheid. De LCR stelt eens te meer voor aan LO om samen te discussiëren over de nieuwe politieke situatie en de taken van de revolutionairen. Maar evenveel hoop gaat er uit van de jongeren die massaal vechten tegen de kapitalistische globalisering en het fascisme, van de syndicalisten en de militanten en trekkers van sociale bewegingen. Militanten die vragen stellen bij het huidige systeem, ecologisten, communisten, socialisten... op zoek naar een politiek alternatief.

7. Vandaag zijn de talrijke manifestaties en acties de uitdrukking van het verzet dat er leeft in de samenleving tegen deze ruk naar rechts. Een eerste afspraak die zich nu aandient is één mei: op die dag moeten er in alle steden van het land krachtige betogingen komen tegen Le Pen en de patronale politiek. We moeten de weg van Le Pen, de grootste vijand van de arbeidersklasse, versperren, zowel op straat als in het stembokje. De LCR mobiliseert opdat Le Pen het minst mogelijk aantal stemmen zal behalen op zondag 5 mei. Wij begrijpen de stemmers die op Chirac zullen stemmen om Le Pen stokken in de wielen te steken, maar wij zijn ervan overtuigd dat Chirac op geen enkele manier voor een ommekeer zal kunnen zorgen. Integendeel, hij is verantwoordelijk voor de opkomst van extreem-rechts en zal na zijn verkiezing opnieuw maatregelen nemen tegen de loontrekkenden, tegen de jongeren en tegen de migranten. Het uur van de straatsmobilisaties heeft geslagen, mobilisaties tegen het patronaat en tegen Le Pen. Heel de arbeidersklasse, de jongeren moeten gemobiliseerd worden rond sociale eisen die einde maken aan de werkloosheid en de ongelijkheid.

Het Politiek Bureau van de Ligue Communiste Révolutionnaire, 22 april 2002